

Arrest

nr. 132 923 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. LERNOUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt naar eigen zeggen op 7 september 2003 het Rijk binnen en dient op 8 september 2003 een asielaanvraag in. Op 2 oktober 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 26B). Op 7 november 2003 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf.

1.2. Op 23 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 20 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 19 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds september 2003 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, werkbereid zou zijn en hij enkele getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.11.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft (volgens de advocaat) sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De door de advocaat aangehaalde beweerde vrees voor vervolging kan, gelet op het feit dat de asielprocedure negatief werd afgesloten en geen bijkomende persoonlijke bewijzen van deze bewering werden voorgelegd in huidige procedure, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het loutere gegeven dat betrokkene inwoont bij een vriend kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

1.4. Op 20 november 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die verzoeker op 19 december 2013 wordt betekend. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat de middelen, gezien hun onderlinge samenhang, samen dienen te worden besproken.

Verzoeker verstrekt de volgende toelichting bij de middelen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde vrees voor vervolging niet wordt aangetoond.

Terwijl overeenkomstig artikel 9 bis Wet 15 december 1980 wordt gesteld dat er sprake moet zijn van buitengewone omstandigheden waarom men niet in het land van herkomst zijn verblijfsrecht kan aanvragen.

Dat verzoeker nog steeds niet veilig is in zijn thuisland. Hij vreest nog steeds voor zijn leven, ofschoon zijn asielaanvraag werd verworpen door het Commissariaat-Generaal. Dat verzoeker deel uitmaakt van de Peul gemeenschap in Guinee, dit is een etnische groepering die door de nieuwe machthebbers wordt gediscrimineerd. Daarnaast worden ze ook belaagd door andere etnische groeperingen zoals de Malinke. Specifiek in de regio Conakry waar verzoeker is opgegroeid heersen er onrusten en lopen de gemoederen vaak hoog op sinds de verkiezingen in 2010. De Peul worden gevisieerd en aangevallen in hun huizen, louter om reden van etniciteit. (Guinea: Avoiding ethically-driven elections, Integrated Régional Information Networks (IRIN), 06/12/2011, <http://www.refworld.org/docid/Aee1e22d2.html> (geraadpleegd op 20/01/2014) en Guineans flee Conakry unrest, ethnief tension, Integrated Régional Information Networks (IRIN), 07/06/2013, <http://www.refworld.org/docid/cib7o666e.html> (geraadpleegd op 20/01/2014)

Verzoeker zou bij terugkeer worden blootgesteld aan vernederende en onmenselijke behandeling door voor onbepaalde duur in het land waar hij gevlucht is, zonder netwerken, zonder onderdak en middelen, te moeten verblijven. De ouders en broer van verzoeker zijn reeds lange tijd overleden, verzoeker heeft geen enkel contact meer met zijn thuisland. Zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM bij het gezin [K.-B.] zal geschonden, indien hij wordt verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn gezinsleven bevindt zich hier en niet in Guinee, waar hij geen familie meer heeft.

De redenen waarom hij zijn land verlaten heeft zijn misschien niet van die aard om een bescherming te garanderen onder het verdrag van Genève, maar zij kunnen wel voldoende zijn om samen met de hier boven opgegeven redenen een onmogelijkheid tot terugkeer te verantwoorden. Om die reden is verzoeker van oordeel dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat hij de aanvraag tot machtiging van verblijf in België opstarten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

(...)

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State dewelke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St.-nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St.-nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

De weigering die argumenten inzake ontvankelijkheid en gegrondheid met elkaar vermengt, schendt de motiveringsplicht."

3.2. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissingen moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt telkens in concreto toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat

verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, wat niet wordt betwist of weerlegd en steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt verder op dat, waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de eerste bestreden beslissing, de middelen dienen te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die hem toelaten zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van de verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet

toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte etc. ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet vanuit het buitenland is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 23 mei 2013, onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. Verzoeker haalt aan dat hij nog steeds niet veilig is in zijn land van herkomst en dat hij er nog steeds voor zijn leven vreest omwille van het feit dat hij behoort tot de Peul-gemeenschap. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar twee internetartikels teneinde aan te tonen dat er in de regio Conakry onrusten heersen sinds de verkiezingen in 2010 en dat de Peul-gemeenschap in Guinee wordt gevisieerd en aangevallen, louter om reden van etniciteit. Bovendien zou hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst worden blootgesteld aan "*vernederende en onmenselijke behandeling door voor onbepaalde duur in het land waar hij gevlucht is, zonder netwerken, zonder onderdak en middelen, te moeten verblijven*". Verzoeker stelt dat hij immers geen enkel contact meer heeft met zijn thuisland. Om die redenen is verzoeker van oordeel dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoord zijn dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België heeft ingediend.

3.5. Voor zover de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 23 mei 2013 volgende uiteenzetting gaf:

"(...) Een terugkeer van verzoeker zou immers een schending uitmaken van artikel (...) 3 EVRM;

(...) Verzoeker zelf is sinds 2003 in België en heeft geen banden meer met Guinee. Hij zou daar nergens terecht kunnen. Hij vreest daar ook nog steeds vervolgd te worden omwille van omstandigheden die hij inriep in zijn asielaanvraag maar dat destijds in 2003 niet werd geloofd omwille van kleine tegenstrijdigheden in zijn aanvraag. Verzoeker zou blootgesteld worden aan een vernederende en onmenselijke behandeling door voor onbeperkte duur in het land waar hij gevlucht is, zonder netwerken, zonder onderdak, te moeten verblijven. Dit maakt eveneens een schending van artikel 3 EVRM uit."

Wanneer verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 23 mei 2013 een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, komt het aan hem toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Awad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus kwam het aan verzoeker toe om in zijn aanvraag in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst, quod non in casu. De Raad stelt immers vast dat verzoeker bij zijn aanvraag echter geen enkel concreet bewijs voorlegde dat hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, maar zich enkel beperkte tot loutere beweringen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een tweetal berichten van het UNHCR omtrent de politieke en etnische spanningen in de regio Conakry, blijkt, los van de vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft hierbij een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, uit de aanvraag om machtiging tot verblijf dat verzoeker hieromtrent geen elementen noch rapporten heeft aangehaald. De gemachtigde oordeelde dan ook terecht dat, aangezien een bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, verzoeker hiervoor "*zijn beweringen [dient] te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*"

Verder stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing tot bevestiging van weigering van verblijf van 7 november 2003 het asielaanvraag als ongeloofwaardig bestempelde en oordeelde dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te herstellen.

De gemachtigde kan dan ook op goede gronden besluiten: "*De door de advocaat aangehaalde beweerde vrees voor vervolging kan, gelet op het feit dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten en geen bijkomende persoonlijke bewijzen van deze bewering werden voorgelegd in huidige procedure, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.*"

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat deze door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

3.6. Voor zover de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betrekking heeft op het bestreden bevel, haalt verzoeker aan dat bij een eventuele terugkeer naar Guinee zijn leven in gevaar is en dat hij vreest hij het slachtoffer zal worden van "*vernederende en onmenselijke behandeling*". Vastgesteld moet worden dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift wederom beperkt tot summier, vage en algemene beweringen met betrekking tot de algemene situatie in Guinee, met name voor wat betreft de Peulgemeenschap, zonder hierbij een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie enerzijds en het uiten van summier, vage en ongestaafde beweringen dat hij in zijn land van herkomst de vrees koestert om er te worden vervolgd en dat hij er zal worden blootgesteld aan vernederende en onmenselijke behandelingen anderzijds.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de huidige stand van zaken aldus niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Verzoeker voert aan dat zijn gezinsleven zich in België bevindt bij het gezin K.-B. en niet in Guinee, waar hij geen familie meer heeft. Een terugkeer naar zijn land van herkomst maakt volgens verzoeker dan ook een schending uit van artikel 8 van het EVRM.

3.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.8. Daargelaten de vraag of verzoeker met deze elementen een privé- en familieleven in België aannemelijk maakt, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat in casu het geval is aangezien verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de aanvrager dient aan te tonen dat er aanvaardbare buitengewone omstandigheden bestaan om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen, alsook dat er een reden is om hem te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.9. Verzoeker haalt aan dat zijn gezinsleven zich in België bevindt bij het gezin K.-B. en dat hij in Guinee helemaal geen familie meer heeft.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen niet noodzakelijk leiden tot een definitieve verwijdering. Ze hebben enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissingen sluiten niet uit dat de verzoeker in zijn land van herkomst een nieuwe aanvraag indient om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, hetgeen tevens wordt benadrukt in de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld: *“Het feit dat betrokkene sinds september 2003 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, werkbereid zou zijn en hij enkele getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* De gemachtigde geeft hiermee aan dat de elementen van integratie kunnen worden aangekaart in een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het buitenland wordt ingediend conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Moderne communicatiemiddelen kunnen verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de personen met wie hij beweert een gezin te vormen en zodoende zijn gezins- en privéleven dat hij in België heeft opgebouwd verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

Omtrent de vermeende schending van artikel 8 EVRM motiveerde de gemachtigde als volgt: *“Het loutere gegeven dat betrokkene inwoont bij een vriend kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

Hieruit blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met zijn gezins- en privéleven en dat een belangenafweging en proportionaliteitstoets heeft plaats gehad. De gemachtigde motiveert daarbij dat het feit dat verzoeker in België samenwoont met een vriend niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid en dat bovendien de terugkeerverplichting naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat met het recht op gezins- en privéleven, zodat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van een schending van artikel 8 EVRM. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat het motief van de gemachtigde omtrent de vermeende schending van artikel 8 EVRM steun vindt in de rechtspraak van het EHRM. Samen met de onontvankelijkheidsbeslissing werd daarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij geen buitengewone omstandigheden kan aantonen waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt tevens dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond

Evenmin blijkt dat de gemachtigde door het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en door vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven omdat verzoeker onwettig in het Rijk verblijf, aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, het rechtszekerheidsbeginsel heeft miskend.

De middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES